

Door het vuur

Sandra Brown bij Boekerij:

Ontvoerd
De andere vrouw
Op het spel
De laatste zet
Door het vuur
Overleven
De laatste troef

Sandra Brown

Door het vuur

Kerra en John worden gedwongen samen te werken
om te overleven

Eerste druk 2018
Tweede druk 2021

ISBN 978-90-225-9180-2
ISBN 978-94-023-1118-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Seeing Red*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing, New York
Vertaling: Anne Jongeling
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Rekha Garton / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2017 Sandra Brown Management, Ltd.
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

‘Dacht u dat uw laatste uur had geslagen?’

De Majoor kneep misprijzend zijn lippen op elkaar. ‘Die vraag stond niet op het afgesproken lijstje.’

‘Daarom vroeg ik het niet toen de camera’s nog draaiden. Maar nu is er niemand anders behalve u en ik. Is het in u opgekomen dat u dood kon gaan?’

‘Ik had geen tijd om daarover na te denken.’

Kerra Bailey hield haar hoofd schuin en keek hem vragend aan. ‘Dat klinkt als een voorgekookt antwoord.’

De zeventigjarige schonk haar de glimlach waarmee hij het hart van het volk had gewonnen. ‘Dat klopt.’

‘Goed. Ik neem de vraag terug. Met respect.’

Ze kon het onderwerp laten rusten, omdat ze inmiddels haar doel had bereikt: het allereerste interview dat de Majoor in drie jaar had gegeven. In de dagen voorafgaand aan de live-uitzending vanuit zijn huis hadden ze elkaar beter leren kennen. Ze hadden levendige gesprekken gevoerd en vaak tegenovergestelde standpunten gehad.

Kerra keek naar de hertenkop boven de schouw. ‘Ik blijf bij mijn aversie tegen starende dode dierenogen.’

‘Hertenvlees is voedsel. De roedel uitdunnen is van essentieel belang voor hun overleven.’

‘In wetenschappelijk opzicht klinkt dat goed. Vanuit een persoonlijk en menselijk standpunt bezien begrijp ik niet hoe iemand zo’n schitterend beest in het vizier kan nemen en doodschieten.’

‘Dat is een discussie die we geen van tweeën kunnen winnen,’ zei hij.

Waarop ze met dezelfde koppigheid antwoordde: ‘We zullen geen van beiden zwichten.’

Hij schoot in de lach, die overging in een droge kuch. ‘Daar heb je gelijk in.’ Hij wierp een blik op de gewerenkast in de hoek van de grote kamer, hees zich uit zijn bruinleren leunstoel, liep ernaartoe en deed het glazen deurtje open.

Hij pakte een van de geweren eruit. ‘Ik heb dat hert met dit geweer neergeschoten. Het was het laatste kerstgeschenk van mijn vrouw aan mij.’ Hij liet zijn hand over de blauwige loop glijden. ‘Ik heb het niet meer gebruikt sinds Debra’s overlijden.’

Kerra was ontroerd deze zachte kant van de voormalige militair te zien. ‘Ik wou dat ze voor het interview hier had kunnen zijn.’

‘Ik ook. Ik mis haar elke dag.’

‘Hoe was het voor haar om een Amerikaanse held als echtgenoot te hebben?’

‘O, ze was diep onder de indruk,’ zei hij met een lach in zijn stem toen hij het geweer in de hoek tussen de kast en de muur zette. ‘Ze gaf me steeds op mijn donder dat ik mijn vieze sokken op de badkamervloer liet slingeren in plaats van ze in de waszak te stoppen.’

Kerra schoot in de lach, maar in gedachten was ze bij de zoon van de Majoor, die geen geheim maakte van zijn wrevel jegens zijn vaders roem. Ze had zich verplicht gevoeld hem te vragen aan de zijde van de Majoor te verschijnen tijdens het programma, misschien een kort optreden aan het eind? Met een taalgebruik dat niets aan de verbeelding overliet, had hij voor de eer bedankt. Goddank.

De Majoor liep naar de inbouwbar. ‘Ik krijg dorst van al dat gepraat. Ik kan wel wat vocht gebruiken. Jij ook?’

‘Nee, dank u.’ Ze stond op en pakte de tas op die naast haar stoel op de grond stond. ‘Zodra de cameraploeg terug is, vertrekken we.’

De Majoor had voor haar en haar vijfkoppige team een middagmaal met koude kip besteld bij een restaurant in de buurt. Het was bij hem thuis afgeleverd en de maaltijd en het inpakken van de

spullen hadden al met al een uurtje in beslag genomen. Kerra had het team na afloop gevraagd om de tank van de auto vol te gooien voor hun twee uur durende rit terug naar Dallas, zij zou ondertussen bij de Majoor blijven. Ze had een paar minuten alleen met hem willen hebben om hem naar behoren te kunnen bedanken.

‘Ik wil nog zeggen, meneer...’

Hij draaide zich om en viel haar in de rede. ‘Je hebt het al gezegd, Kerra. Herhaaldelijk. Je hoeft het niet nog een keer te zeggen.’

‘Misschien wilt u het niet meer horen, maar ik heb de behoefte om het te zeggen.’ Haar stem was hees van emotie. ‘Ik wil u vanuit de grond van mijn hart bedanken voor... alles. Ik kan niet vaak genoeg zeggen hoe dankbaar ik u ben. Mijn dankbaarheid is grenzeloos.’

Hij zei op eenzelfde plechtige toon: ‘Graag gedaan.’

Ze glimlachte naar hem en haalde even adem. ‘Mag ik u af en toe bellen? Of op bezoek komen als ik weer eens in de buurt ben?’

‘Dat zou ik op prijs stellen.’

Ze hielden elkaars blik vast, een blik die de onuitspreekbare woorden onuitgesproken liet, die een diepere emotie behelsde. Toen wreef hij in zijn handen, alsof hij de al te sentimentele stemming wilde doorbreken. ‘Weet je zeker dat je geen glaasje wilt?’

‘Nee, dank u, maar ik zou graag gebruikmaken van uw toilet.’ Ze liet haar jas op de stoel liggen, maar ze schoof de riem van haar tas over haar schouder.

‘Je weet waar het is.’

Het was de vierde keer dat ze bij hem thuis was en inmiddels wist ze er de weg. De huiskamer leek op een klein Texaans museum, met koeienhuiden op de hardhouten vloer, reproducties van Remingtons bronzen cowboybeelden in actie en meubelstukken waarbij de leunstoel van de Majoor wel een miniatuur leek.

Er waren verscheidene deuren in de gang, en achter de eerste deur rechts was het damestoilet, alhoewel die benaming niet overeenkwam met het zeepbakje dat de vorm had van een ossenhoorn.

Ze droogde haar handen en bekeek zichzelf in de ingelijste spiegel boven de wastafel – ze moest de kapper bellen, misschien een

paar extra highlights rondom haar gezicht? – toen er aan de deur werd gerammeld.

‘Is de cameraploeg er al, meneer? Ik ben zo klaar.’

Hij gaf geen antwoord, al wist ze dat er iemand aan de andere kant van de deur stond.

Ze hing de handdoek in de ijzeren ring aan de muur en pakte net haar tas toen ze de luide knal hoorde.

Onmiddellijk gingen haar gedachten naar de Majoor die het geweer niet in de kast had teruggezet. Stel dat hij dat net had gedaan en het per ongeluk had afgevuurd... Godallemachtig!

Ze schoot naar de deur en wilde de grendel pakken, maar trok schielijk haar hand terug toen ze iemand, niet de Majoor, hoorde zeggen: ‘Hoe bevalt het dood zijn tot nu toe?’

Kerra drukte haar hand tegen haar mond om een schreeuw van ongeloof en angst tegen te houden. Ze hoorde dreunende voetstappen in de huiskamer. Eén persoon? Twee? Het was moeilijk te zeggen en de angst had haar denkvermogen lamgelegd. Ze had nog wel de tegenwoordigheid van geest om haar hand naar de schakelaar uit te steken en het licht uit te doen.

Met ingehouden adem luisterde ze naar het gestamp over de huiden en de hardhouten vloer die toen, tot haar afgrijzen, de gang in kwamen. Ze naderden de deur en bleven daar staan.

Zo stil mogelijk bewoog ze zich bij de deur vandaan, in het duister tastend langs de wastafel en het toilet tot ze met haar rug tegen de schrootjeswand stond. Ze probeerde geruisloos adem te halen, haar lippen prevelden een gebed: nee, toe, alsjeblieft niet, nee.

Degene op de gang probeerde de deur open te maken en merkte dat die op slot zat. Er volgde een tweede poging, met meer kracht deze keer, om de deur te forceren. Degene die aan de afgesloten deur stond te rammelen, wist dat het maar één ding kon betekenen: er zat iemand op het toilet.

Ze hadden haar ontdekt.

Er kwam nog iemand uit de huiskamer gerend. Even later werd er tegen de deur geramd met vermoedelijk de kolf van een geweer.

Ze had niets om zich te verdedigen tegen gewapende belagers.

Mochten ze de Majoor hebben gedood, dan was zij er ook geweest als ze erin slaagden de deur open te breken.

Haar enige mogelijkheid was ontsnappen, en wel onmiddellijk. Het raam achter haar was vrij klein, maar het was haar enige manier om hier levend uit te komen.

Ze voelde aan de knip die het raam dichthield, wrong die open en probeerde het raam uit alle macht omhoog te trekken. Het gaf niet mee.

Ram-ram-ram. Met snel opeenvolgende dreunen werd het slot vernield en het hout begon te splinteren.

Nu het niet langer zin had om stil te zijn, snikte Kerra luid en ze haalde hortend adem. Nee, toe, alsjeblieft niet. Jammerend zegde ze de smeekbede om de redding op, die vanuit een bron kwam die sterker was dan zij, want het was alsof alle kracht uit haar was gevloeid.

Ze deed een uiterste inspanning om het raam open te krijgen en dat gaf zo plotseling mee, dat ze even perplex stond. Achter haar werden de metalen pinnen van het slot met geweld uiteen gedrukt. Ze hoorde ze op de vloer vallen.

Ze zwaaide een been over de vensterbank en vouwde zich bijna dubbel om haar schouders en hoofd door de opening te wurmen. Door het open raam liet ze zich op de grond vallen.

Ze kwam op haar schouder terecht en de vlammeende pijnscheut deed haar naar adem snakken. Haar linkerarm werd gevoelloos en was als verlamd. Ze liet zich op haar buik rollen en drukte zich met haar rechterarm omhoog. Na een paar wankele stappen hervond ze haar evenwicht en toen schoot ze weg. Achter haar werd de toiletdeur krakend opengesmeten.

Een oorverdovend gewerschot vernielde een tak van een jonge mesquiteboom. Ze bleef rennen. Er werd opnieuw geschoten. De kogel raakte een rots en de rondvliegende puinbrokken troffen haar benen als dartpijltjes.

Hoe vaak zouden ze missen voor ze doel troffen?

Er was geen stadsverlichting, alleen het sikkeltje van de maan. De duisternis maakte haar tot een lastig doelwit, maar ze had daardoor

ook maar een paar meter zicht. Ze rende blindelings door, struikelend over stenen, kreupelhout en ongelijke grond.

Toe, alsjeblieft, toe.

Plotseling, zonder waarschuwing, verdween de grond onder haar voeten. Ze viel voorover en haar vingers klauwden in lege lucht. Zonder houvast te vinden bleef ze in een eindeloze diepte rollen, glijden en vallen. Tot ze tegen de grond smakte.

Zes dagen eerder

Trapper lag zowat in een coma toen het kloppen begon.

‘Goddomme,’ mompelde hij in het kussen onder zijn hoofd. Het zou bij het opstaan diepe moeten in zijn wang hebben gemaakt. Als hij opstond. Momenteel had hij geen enkele zin om in beweging te komen, laat staan zijn ogen open te doen.

Hij kon het geklop ook gedroomd hebben. Misschien was een bouwvakker ergens in het gebouw een muur aan het slopen. Een stadsspecht? Het kon hem niet schelen. Als hij het lawaai negeerde, ging het vast vanzelf weg.

Maar na vijftien seconden paradijselijke stilte werd er opnieuw geklopt. ‘Gesloten,’ riep Trapper schor. ‘Kom later maar terug.’

De volgende drie klopjes waren dwingend.

Vloekend rolde hij op zijn rug, smeed het volgekwijlde kussen door het kantoor en schermde met een arm zijn ogen tegen het daglicht af. De luxaflex was slechts gedeeltelijk open, maar die paar smalle streepjes opgewekte zonneschijn prikten tussen zijn wimpers door.

Met één oog dichtgeknepen zwaaide hij zijn benen van de bank en zette zijn voeten op de vloer. Toen hij opstond, struikelde hij over zijn schoenen die in de weg stonden. Zijn ene grote teen raakte zijn mobiele telefoon, die onder een stoel schoof. Als hij zo diep voorover zou buigen, zou hij nooit meer overeind komen, dus hij kon hem beter laten liggen.

Dat kreng rinkelde toch bijna nooit.

Met de muis van zijn ene hand tegen zijn slaap gedrukt en zijn ene oog nog steeds dichtgeknepen slaagde hij erin door zijn kan-

toor te lopen zonder tegen de openstaande la van zijn metalen bureau te botsen. Hij had geen idee waarom die la openstond.

Door het matglas van de deur kon hij een silhouet onderscheiden en de hand die opnieuw werd geheven om nogmaals te kloppen. Om die ellende voor te zijn, klikte Trapper snel het slot open en deed de deur op een kiertje.

Binnen twee seconden had hij haar van top tot teen bekeken en gekeurd. 'Je hebt de verkeerde deur. Een verdieping hoger. Eerste deur rechts van de lift.'

Hij wilde net dichtdoen, toen ze zei: 'John Trapper?'

Shit. Was hij een afspraak vergeten? Hij krabde op zijn hoofd, waar zijn huid tot in de haarzakjes pijn deed. 'Hoe laat is het?'

'Kwart over twaalf.'

'Welke dag is het vandaag?'

Ze zuchtte even. 'Maandag.'

Hij bekeek haar opnieuw van onder tot boven en liet zijn ogen op haar gezicht rusten. 'Hoe heet je?'

'Kerra Bailey.'

De naam deed geen belletje rinkelen, maar zijn hoofd voelde dan ook als een beierende kerkklok. 'Zeg, als het over die parkeermeter gaat...'

'Die voor het gebouw? Die omver is gereden?'

'Ik zal betalen om hem te laten vervangen. De rest van de kosten betaal ik ook. Ik had er nog een briefje over willen ophangen, maar ik kon zo gauw geen pen en papier vinden...'

'Ik kom niet voor de parkeermeter.'

'O. Hm. Hadden we een afspraak?'

'Nee.'

'Oké. Nou, het komt me niet zo goed uit, eh...' Hij was haar naam al vergeten.

'Bailey.' Ze zei het op dezelfde ongeduldige toon als 'maandag'.

'O ja, Kerra Bailey. Bel me maar, dan maken we een...'

'Het is belangrijk en het heeft haast. Mag ik binnenkomen?' Ze gebaarde naar de deur, die Trapper nog steeds op een kier hield.

Een vrouw met zo'n uiterlijk wilde hij niets weigeren. Maar

godsamme. Hij had een kop als een bowlingbal en zijn geopende overhemd hing slordig over zijn broek. Hij wist niet eens of zijn gulp openstond, maar als hij ernaar keek, zou hij misschien haar aandacht erop vestigen. Zijn adem zou nog een trein kunnen tegenhouden.

Hij keek over zijn schouder naar de bende in zijn kantoor; jasje en das over een rugleuning van een stoel; schoenen scheef voor de bank, de ene op zijn kant; een zwarte sok over een armleuning, Joost mocht weten waar de andere was; een lege champagnefles gevaarlijk balancerend op het randje van zijn bureau.

Hij moest dringend douchen. Hij moest dringend pissen.

Maar hij had ook dringend klanten nodig en deze dame zag eruit alsof ze wat te spenderen had. Het stond letterlijk op haar tas te lezen. Het was ook te zien aan de kleine koffer met de initialen van de ontwerper. Zelfs als ze de advocaat boven nodig had gehad, had ze nog ver beneden haar status gezocht.

Bovendien – had hij ooit een dame in nood teleurgesteld?

Hij deed een stap naar achteren, opende de deur en gebarde naar de twee rechte stoelen bij zijn werkplek. Hij trapte de la van de kast dicht en was nog net op tijd aan de andere kant van zijn bureau om een leeg, maar ranzig ruikend etensbakje van de Chinees en de laatste editie van *Maxim* weg te moffelen. Het covermodel zou in zijn top tien komen, alhoewel dat eerbetoon haar misschien in het verkeerde keelgat zou schieten.

Ze ging in de ene stoel zitten en zette haar tas op de andere. Hij deed het middelste knoopje van zijn overhemd dicht en wreef over zijn kin om de laatste sporen kwijl weg te vegen.

Toen hij zich in zijn stoel liet vallen, zag hij haar blik op de zwaartekracht tartende champagnefles. Hij redde de fles van de hoek en legde hem voorzichtig in de prullenmand om vooral geen herrie te maken. ‘Vriend van me is getrouwd.’

‘Gisteravond?’

‘Zaterdagmiddag.’

Haar wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Dat is nog eens een brui-loft.’

Hij liet zich schouderophalend tegen de rugleuning van zijn stoel zakken. 'Wie heeft je naar me doorverwezen?'

'Niemand. Ik heb je adres van je website.'

Trapper was vergeten dat hij er een had. Hij had ooit een of ander studentje vijftienzeventig dollar betaald voor wat tovenarij en sinds de site online stond, had hij er niet meer aan gedacht. Zij moest de eerste zijn die de site had bezocht.

Ze zag eruit alsof ze zich iets beters kon veroorloven.

'Sorry dat ik niet eerst een afspraak heb gemaakt,' zei ze. 'Ik heb je vanmorgen een paar keer gebeld, maar ik kreeg steeds de voice-mail.'

Trapper wierp een blik op de stoel waaronder zijn mobiel was geschoven. 'Ik heb hem uitgezet vanwege de bruiloft. Ik denk dat ik ben vergeten hem weer aan te zetten.' Hij probeerde ongemerkt te verzitten om zijn blaas een beetje ruimte te geven. 'Nou, beter laat dan nooit, Kerra Bailey. Je zei dat het belangrijk was, maar niet belangrijk genoeg om een afspraak te maken. Wat kan ik voor je betekenen?'

'Ik wil graag dat je namens mij je vader benadert om een interview met hem te regelen.'

Hij had iets kunnen zeggen. Wat? Pardon? Ik verstond u niet. Maar ze had zich duidelijk gearticuleerd uitgedrukt, dus hij zei: 'Ben je gek geworden?'

'Nee.'

'Nee, serieus. Wie heeft je hiertoe aangezet?'

'Niemand, meneer Trapper.'

'Zeg maar Trapper. Alleen doet het er niet toe hoe je me noemt, want we hebben elkaar niets meer te zeggen.' Hij stond op en liep naar de deur.

'Je hebt niet gehoord wat ik wil zeggen.'

'Jawel, je hebt het al gezegd. En als je het niet erg vindt, ga ik nu eerst pissen en dan mijn kater uitslapen. Doe de deur goed achter je dicht. In deze buurt mag je blij zijn als je auto er zo nog staat.'

Hij liep op zijn blote voeten de smoezelige gang in naar het herrentoilet. Hij gebruikte het urinoir en keek daarna in de spiegel

boven de wastafel. Een berg hondenstront zag er nog smakelijker uit.

Hij boog zich naar voren, liet het water in zijn mond lopen tot zijn dorst enigszins was gelest en hield zijn hoofd onder de kraan. Hij schudde de druppels uit zijn haar en droogde zijn gezicht met papieren handdoeken. Met een knikje naar zijn ietwat opgelapte voorkomen knoopte hij zijn overhemd dicht en liep terug naar zijn kantoor.

Ze zat er nog. Wat hem niet eens verbaasde. Ze leek niet het type dat zich gemakkelijk liet afpoeieren.

Voor hij haar opnieuw kon verzoeken om te vertrekken, zei ze: 'Wat heb je erop tegen dat de Majoor een interview geeft?'

'Het zal me jeuken, maar hij zegt nee, en ik denk dat je dat al weet, anders was je niet naar mij gekomen, want ik ben de laatste sterveling op deze planeet die hem tot wat dan ook kan overhalen.'

'Hoe komt dat?'

Hij herkende de vakkundig uitgezette valstrik direct en trapte er niet in. 'Laat me raden. Ik ben je laatste kans?' Haar blik zei hem genoeg. 'Hoe vaak heb je het de Majoor zelf gevraagd voor je bij mij aanklopte?'

'Ik heb hem dertien keer gebeld.'

'Hoe vaak heeft hij opgehangen?'

'Dertien keer.'

'Onbehouwen schoft.'

'Dat zit dan in de familie,' mompelde ze binnensmonds.

Trapper lachte. 'Het is het enige wat hij en ik gemeen hebben.' Hij keek haar even aandachtig aan. 'Je scoort punten voor vasthoudendheid. De meesten zouden het na dertien keer opgeven. Voor wie werk je?'

'Een tv-station in Dallas.'

'Kom je op tv? In Dallas?'

'Ik doe reportages. Human interest, dat soort dingen. Soms bereikt er een het zondagavondjournaal.'

Hij wist zeker dat hij haar nooit eerder had gezien, maar hij kon zich ook niet herinneren dat hij ooit naar de zender had gekeken.

Ze had lichtbruin, steil haar met blonde highlights. Grote bruine hertenogen. Bij het jukbeen onder haar linkeroog zat een moeder-vlek in dezelfde donkerbruine kleur als haar irissen. Ze had een romige teint en volle, roze lippen, waar hij zijn blik niet van wilde losmaken.

Toch deed hij het. ‘Sorry. Je bent voor niets gekomen.’

‘Trapper...’

‘Dit is tijdverspilling. De Majoor heeft zich jaren geleden uit het publieke leven teruggetrokken.’

‘Drie, om precies te zijn. En hij trok zich niet zomaar terug. Hij heeft zich volledig afgezonderd. Waarom heeft hij dat gedaan, denk je?’

‘Ik gok erop dat hij er doodziek van werd om over te praten.’

‘En jij?’

‘Ik was er allang ziek van.’

‘Hoe oud was je?’

‘Tijdens de bomaanslag? Elf. Groep zeven.’

‘Je vaders plotselinge roem moet zijn weerslag op je hebben gehad.’

‘Niet echt.’

Ze keek hem even aan en zei toen zacht: ‘Dat is onmogelijk. Het moet een dramatische impact op je leven hebben gehad, net als bij hem.’

Hij kneep één oog dicht. ‘Weet je waar dit op lijkt? Suggestieve vragen, alsof je mij probeert te interviewen. Hoe dan ook, bespaar je de moeite want ik zeg geen woord over de Majoor, over mij of over mijn leven. Nooit. Tegen niemand.’

Ze haalde een fotoreproductie van twaalf bij achttien centimeter uit haar tas en schoof hem over de tafel naar Trapper toe.

Zonder ernaar te kijken duwde hij de foto terug. ‘Ik heb hem al gezien.’ Voor de tweede keer stond hij op, liep naar de deur, deed hem open en bleef met zijn handen in zijn zakken staan wachten.

Ze aarzelde even, hing met een verslagen zucht de tas over haar schouder en liep naar hem toe. ‘Ik heb je vast op een slechte tijd getroffen.’

‘Nee hoor, zo ben ik vrijwel op mijn best.’

‘Zou je me later willen spreken, als je tijd hebt gehad om...’ Ze gebarste naar zijn slonzige voorkomen. ‘Om je op te knappen. Ik kan in grote lijnen uitleggen wat ik zou willen. Tijdens een etentje, als je wilt.’

‘We hebben niets te bespreken.’

‘Ik betaal.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, bedankt.’

Ze beet op de binnenkant van haar wang alsof ze een nieuwe strategie overwoog om hem over te halen. Hij zou haar een paar pikante suggesties aan de hand kunnen doen, maar waarschijnlijk zou ze niet zo ver gaan en zo ja, dan zou hij achteraf alsnog haar verzoek weigeren.

Ze wierp nog een blik op zijn kantoor, wendde zich weer tot hem en liet haar wijsvinger over de belettering op het matglas glijden. ‘Privédetective.’

‘Dat staat er.’

‘Het is je vak om dingen te onderzoeken, mysteries op te lossen.’

Hij snoof. Dat was zijn vorige beroep. Tegenwoordig werd hij alleen ingehuurd door snikkende echtgenotes die door hem bevestigd wilden zien dat hun man vreemdging. Voor foto’s van het overspel werd hij dubbel betaald. Verontruste ouders schakelden hem in om hun weggelopen kinderen te vinden, die hij meestal aantrof in een steeg waar ze in ruil voor heroïne iemand een pijpbeurt gaven. Het soort werk dat hij geen ‘oplossen van mysteries’ zou willen noemen. Of onderzoek.

Maar tegen haar zei hij: ‘De Sherlock Holmes van Fort Worth.’

‘Heb je een officiële vergunning?’

‘Ja. Ik heb ook een wapen en kogels. Alles.’

‘Heb je een vergrootglas?’

De vraag verraste hem, omdat ze geen grapje maakte. Ze meende het serieus. ‘Waarvoor?’

Haar volle roze lippen plooiden zich tot een raadselachtig glimlachje en ze fluisterde: ‘Dat mag jij uitzoeken.’

Ze hield zijn blik vast terwijl ze een visitekaartje uit haar tas viste.

Ze gaf het niet aan hem, maar stak het in de spleet tussen het matglas en de deurlijst, naast de letters die zijn beroep weergaven.

‘Als je van gedachten verandert, mijn mobiele nummer staat op het kaartje.’

Nog in geen honderd jaar.

Trapper trok het kaartje los, mikte het in de prullenmand en sloeg de deur met een smak achter haar dicht.

Hij wilde naar huis om zijn kater uit te slapen in een gerieflijker omgeving, griste de sok van de armleuning en ging op zoek naar de andere.

Na een paar frustrerende minuten van vloekend speuren, vond hij hem uiteindelijk in zijn ene schoen. Hij trok hem aan, maar hij besepte dat hij eerst een aspirine nodig had voor hij verder kon met zich aankleden. Hij strompelde naar zijn bureau en trok de bovenste la open in de hoop een vergeten flesje pijnstillers te vinden.

Die verdomde foto lag pal voor zijn neus, hij kon er niet overheen kijken.

Maar of hij er nu naar keek, het bestaan ervan erkende of juist ontkende, hij zou er nooit vrij van zijn. Hij had tegen Kerra Bailey gelogen. Zijn leven was niet meer hetzelfde sinds die ene foto vijfentwintig jaar geleden de hele wereld was overgegaan.

Trapper liet zich op zijn stoel ploffen en bekeek de gewraakte foto. Hij had hoofdpijn, zijn ogen brandden, zijn mond en keel waren nog steeds kurkdroog. Ook toen hij zich realiseerde dat het misschien masochistisch was, trok hij de foto naar zich toe en keek ernaar.

Elke sterveling had hem in de afgelopen kwart eeuw minstens éénmaal gezien. Te midden van prijswinnende, beeldbepalende foto's stond deze op gelijke hoogte met de vlag op Iwo Jima, de matroos die op D-Day de verpleegster kust op Times Square, het naakte Vietnamese meisje dat wegrent van de napalm, de twee brandende torens van het WTC.

Voor 11 september was er de bomaanslag op het Pegasus Hotel in Dallas, opnieuw een harde klap voor de stad die nog aan het bijkomen was van de moordaanslag op Kennedy. De aanslag legde een

monumentaal gebouw in puin, kostte aan honderdzevenennegentig mensen het leven en er raakten nog eens bijna honderd mensen zwaargewond.

Majoor Franklin Trapper had een handjevol zwoegende overlevenden uit de smeulende puinhoop gered.

Een fotograaf die voor een krant in Dallas werkte, zat net aan een broodje achter zijn bureau op de redactie toen de eerste bommen afgingen. De klap was oorverdovend. De naschok deed het gebouw op zijn grondvesten schudden en trok scheuren in de betonnen vloer onder zijn bureau. Ramen sprongen uit de lijsten.

Maar net als een trekpaard voor oude brandweerwagens was hij getraind om op rampen af te gaan. Hij greep zijn camera, stormde de drie trappen af en toen hij het redactiegebouw verliet, rende hij rechtstreeks op de zwarte rookpluim af die tegen de lucht stond afgetekend.

Hij bereikte de gruwel en de chaos voor de nooddiensten ter plekke waren en begon meteen foto's te maken, waaronder de ene die een iconische status zou bereiken: de onlangs uit het Amerikaanse leger gestapte Franklin Trapper, die het rokende gebouw verliet met een groepje verdwaasde, geblakerde, bloedende, hoestende mensen onder zijn hoede, een kind in zijn armen, een vrouw die zijn jaspand vasthield, een hinkende man met een gebroken scheenbeen die zich aan hem vastklampte.

De fotograaf, die inmiddels was overleden, had er een Pulitzer mee gewonnen. De heldendaad die hij had vastgelegd maakte zowel hem zelf als de foto onsterfelijk.

En onsterfelijkheid was, zoals Trapper tot zijn ergernis heel goed wist, voor eeuwig.

Het ware verhaal achter de foto en de afgebeelde mensen kwam pas later aan het licht, toen degenen die in het ziekenhuis waren opgenomen bij machte waren hun persoonlijke ervaringen te vertellen.

Maar tegen de tijd dat de verhalen naar buiten kwamen, hadden de media al hun kamp opgeslagen voor het huis van de Trappers in de buitenwijk van Dallas. De Majoor – zoals hij bekend kwam te

staan – werd uitgeroepen tot een symbool van heldenmoed en offeringsgezindheid. Naar aanleiding van die ene dag in 1992 zou hij jarenlang een veelgevraagd spreker blijven. Hij kreeg elke medaille en oorkonde die het land rijk was en er werden er zelfs een heleboel speciaal voor hem bedacht en aan hem uitgereikt. Hij werd bij elke nieuwe regering uitgenodigd op het Witte Huis. Bij staatsbanketten werd hij voorgesteld aan internationale topfunctionarissen, die hem ook om zijn moed prezen.

Mettertijd verschenen er nieuwe helden bij nieuwe rampen. De brandweerman die de kleuter uit het ontplofte gebouw in Oklahoma City droeg stelde de roem van de Majoor tijdelijk in de schaduw, maar al snel was hij weer een veelgevraagde gast in talkshows op tv en in het sprekerscircuit. 11 september gaf hem weer een nieuwe invalshoek: zijn heroïsche daad werd vergeleken met de daden van naamloze helden. Twee decennia lang bleef zijn verhaal actueel en relevant.

Tot hij er drie jaar geleden opeens mee ophield.

Hij woonde sindsdien in afzondering, vertoonde zich nooit meer in het openbaar en wees elk verzoek om publieke optredens en interviews van de hand.

Maar zijn legende leefde voort. Met als gevolg dat journalisten, biografen en filmproducenten bij tijd en wijle bij hem aanklopten of ze tijdens een gesprek hun plannen kenbaar mochten maken. Hij ging er nooit op in.

Nooit eerder had iemand Trapper verzocht om zijn beroemde vader te benaderen, tot vandaag.

Kerra Bailey had lef. Maar die griet had hem wel geprikkeld met haar opmerking over dat vergrootglas. Wat zou hij op die foto, die hij al duizenden keren had bekeken, nog kunnen ontdekken?

Hij verlangde naar een hete douche, een aspirine, zijn bed en een zacht kussen.

‘Goddomme.’ Hij trok een la open en in plaats van naar het buisje van Bayer te zoeken, zocht hij de hele la door en vond uiteindelijk helemaal achterin het vergeten vergrootglas.

Vier uur later zat hij nog steeds op zijn bureaustoel, nog steeds

stinkend, nog steeds met hoofdpijn en jeukende ogen. Maar alles was inmiddels honderdtachtig graden gedraaid.

Hij legde het vergrootglas neer, woelde door zijn haar en steunde met zijn hoofd op zijn handen. 'Ik zal barsten.'

‘Het heet Gringos. Echt een tent voor jou.’

Het was een steek onder water van John Trapper geweest, maar toen hij tijdens hun nurkse telefoongesprek Kerra de locatie en het tijdstip had opgegeven, had ze zich toch omgekleed. In plaats van het chique pakje dat ze eerder had aangehad toen ze naar zijn kantoor ging, droeg ze nu een spijkerbroek en een wollen trui.

Ze hoopte dat hij inmiddels een douche had genomen.

Ze was te vroeg in het restaurant, zette haar naam op de wachtlijst voor een tafel en klom op een kruk aan de bar vanwaar ze de ingang in de gaten kon houden. Ze hoopte dat ze hem eerst uitvoerig kon bestuderen als hij binnenkwam.

Maar zodra hij arriveerde, zag hij haar al zitten, alsof hij een radar in zijn ogen had. Ogen die het hele blauwspectrum bezaten. Elektrisch geladen. Als neonlicht. En toen hij haar aankeek, zag ze er wrevel in.

De gastvrouw begroette hem. Hij grijnsde naar haar en zei iets waar ze om moest giechelen. Ze wees naar Kerra. Hij knikte en liep naar haar toe.

Het gekreukte pak, waar hij klaarblijkelijk in had geslapen, was verruild voor een spijkerbroek waarvan de knieën bijna waren doorgesleten en de rafelige zoom van zijn pijpen schuurde langs de schacht van zijn cowboylaarzen. Hij droeg een zwartleren jack over een overhemd met drukknopjes, dat over zijn broek hing.

Hij ging voor haar staan en zei niets, hij keek alleen maar naar haar. Hij had zich niet geschoren, wel gedoucht. Hij rook naar zeep. En naar leer. Zijn donkere haar was gewassen, maar hij had

niet geprobeerd enige orde aan te brengen in de chaos. Zijn dikke krullen waren nog net zo weerbarstig als eerst en Kerra betrapte zich op de gedachte: waarom zou je met zoiets moois sullen?

Ze bleven elkaar zwijgend aankijken tot het barmeisje naar ze toe kwam. 'Ik mix een margarita met ijs voor de jongedame hier. En jij, cowboy?'

'Dos Equis, alsjeblieft.'

'Zal ik ze naar jullie tafel brengen?'

Voor Kerra kon antwoorden, zei Trapper: 'Ja, graag.'

Hij legde zijn hand om haar elleboog, hielp haar van de barkruk en leidde haar naar de gastvrouw, die met twee menukaarten zo groot als verkeersborden op hen wachtte. Ze wees hen op een tafel voor twee.

'Heb je ook een zitje waar het minder rumoerig is?' vroeg Trapper. Hij grijnsde breed en ze glimlachte terug. Zonder omhaal werden ze naar achteren geleid, waar het licht was gedimd en de mariachimuziek niet zo hard stond.

Toen ze tegenover elkaar hadden plaatsgenomen, vroeg Kerra: 'Hoe is het met de kater?'

'Het bier zal helpen.'

'Drink je veel?'

'Niet genoeg.'

Om zijn vijandige blik te ontwijken, keek Kerra om zich heen, naar de slingers met kerstlichtjes die langs het plafond waren gespannen en ze probeerde ondertussen een gespreksonderwerp te verzinnen om de lucht te klaren. 'Wanneer ben je van Dallas naar Fort Worth verhuisd?'

'Toen Dallas een onuitstaanbare snobstad werd.'

Het onderwerp was het probleem niet, besefte ze. Hij was het probleem. Wat ze ook zei, hij zou nijdig blijven reageren. Zodra de serveerster hun drankjes op de tafel had gezet, vond ze dat ze de beleefdheden wel kon laten varen en ze viel met de deur in huis. 'Heb je het gezien?'

'Anders zou ik hier niet zijn.'

'Heb je echt een vergrootglas gebruikt?'

Op dat moment kwam de serveerster met een mandje tortilla's en een bakje salsa. 'Willen jullie al bestellen?'

'Eet je vlees?' Hij vroeg het op een toon alsof ze voor joker zou staan als ze nee zou zeggen.

Ze knikte.

Hij pakte de menukaart uit haar hand en gaf die met de zijne aan de serveerster. 'Dubbele fajita's, half kip, half vlees, alles erop en eraan, snij de tortilla's in tweeën en ik wil een extra schaalje enchilada's met biefreepjes, chili erbovenop. Queso is prima, maar kom niet bij me in de buurt met rancho.' Toen gaf hij haar glimlachend een knipoogje en voegde eraan toe: 'Alsjeblieft.'

Ze liep giechelend als een bakvis weg. Hij plantte zijn ellebogen op tafel en keek Kerra aan. Zonder glimlach, zonder knipoog. 'Ik wil twee dingen van je weten.'

'Twee maar?'

'Waarom ben je naar mij toe gekomen?'

'Dat lijkt me duidelijk. Je bent de enige familie van hem die nog in leven is.'

'Nou, het is duidelijk dat je niet weet dat ik mijn vader bitter heb teleurgesteld. Als je denkt dat mijn inbreng ook maar een haarscheurtje in zijn burcht zal maken, dan heb je het mis. Sterker nog, het zou je meer kwaad dan goed doen.'

'Dat moet ik er maar op wagen. Ik heb geen andere keus.'

'Waarom niet?'

'Hij heeft bewaking. Als ik onaangekondigd en alleen op zijn stoep verschijn, zal hij me al laten arresteren wegens huisvredebreuk voor ik me heb kunnen voorstellen. Als jij bij me bent...'

'Laat hij je twee maal zo snel van het terrein mieteren.'

'Dat kan hij niet doen. Jouw naam staat op de koopakte. Toen je moeder stierf, is haar erfdeel direct naar jou gegaan. Jij bent mede-eigenaar van het landgoed.'

Zichtbaar geïrriteerd pakte hij een chipje uit de mand, doopte het in de salsa en bestudeerde haar kauwend. 'Je hebt je huiswerk gedaan.'

'Reken maar.'